Aina Ali-Vireinen

Hikipaja

novelleja, runoja ja lonkalta heittoja

HIKIPAJA

© 2019 Aina Ali-Vireinen
Taitto ja kansi: Books on Demand
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-8963-6

HIKIPAJA

novelleja, runoja ja lonkalta heittoja

Aina Ali-Vireinen

Avatkaa toosanne,
sillä nyt tulee tuutista
suoraa päätä ja huutoa.

Sisällysluettelo

OSA 1 9
OUT OF TIME MAN 13
GUANTANAMERA 47
PRINSSI 53
PARATIISI 57
VETTÄ JA LEIPÄÄ 61
VÄLIINPUTOAJA 65
VASTAHANKAAN 67
TIMANTIT ON IKUISIA 71
VÄISTÄMÄTÖN 73
VÄRIVAMMA 77
EAST END 79
CURRICULUM VITAE 87
SOKKOTREFFIT 91
KIPPARI 93
VARKAUS 97
EMÄNTÄ 99

OSA 2 101
KIRJAILIJOISTA, TARINOISTA JA LYYRIKOISTA 111
UUSIOT 115
TUUNATTUJA SANANPARSIA 121
POLITRUKKI 129
VAIN ELÄMÄÄ JA IHMISYYTTÄ, JOKA YHDISTÄÄ 141
KESKEISTÄ IÄSTÄ 171
NO-GOS & LET´S GOS 177
BAD NEWS IS NO NEWS BUT IT MAKES GOOD HEADLINES 181
IHMISISTÄ JA AUTOISTA 185
OI VOI MAAMME SUOMI 189
KING OF FINLAND 195
KAHDEN KAUPPA 199
REPLAY 205
KUSETUSTA 211
LOPUSSA 219
OIKOLUKUA 223
OIVALLUKSIA 229
MAAILMANKIRJALLISUUDEN VALOPILKKUJA 235

OSA 1

LYHYTLÄNTÄPROOSAA

”Sanoisin päinvastoin kuin Pierre de Coubertin, että nykyään tärkeintä ei ole osanotto. On otettava pitkät kuten Gaugoin, Rimbaud tai Castaneda, siinä kaikki.” (Frederik Beigbeder)

OUT OF TIME MAN

Eräänä loppukevään aamuna Linnunlaulussa sijaitsevan huvilan naapurustosta heräsi ritari päällään peltihaarniska ja vierellään puuvartinen peitsi. Muutaman metrin päässä hänestä seisoi peltikoristeinen hevonen silmät ummessa. Ritari havainnoi hitaasti täydellisen maisemanmuutoksen; puuttuvat linnanmuurit, erilaisen kasvillisuuden ja talon, jonka kaltaista hän ei ollut eläessään nähnyt. Sitten hän huomasi oudonvärisen maaperän ja tunsi tuulenhenkäyksen, jonka tuoksu oli ennestään tuntematon. Hän ravisti päätään, sillä hän ajatteli näkevänsä valveunta. Hevonen hirnahti unissaan, ja ritarin katse kiinnittyi sen sotkuiseen harjaan. Don Miquel viides, kuten häntä toisessa ajassa kutsuttiin, kohottautui varovasti polvilleen, ja metallin kolina sai orhin raottamaan toista silmäänsä. Vähitellen se havahtui kokonaan unestaan. Mies ja hevonen katsoivat hölmistyneinä toisiaan.

Kauempana alhaalla, suurikokoista lampea kiertävällä rantatiellä joku talutti koiraa muistuttavaa elikkoa hihnassa. Ritari ehti parahiksi nähdä, miten eläin nosti jalkaa tien pielessä sijaitsevaa puunrunkoa vasten. Jostain kantautui epämääräistä melua, jota Don Miquel ei osannut yhdistää mihinkään ennen kuulemaansa. Hän otti muutaman askeleen kavutakseen kohtaan, josta saattoi nähdä lammen toiselle puolen ja jähmettyi paikoilleen kuin salamaniskun saaneena.

“Ay, Dios Mío!” ritari taivasteli nähdessään valkoisen, muotopuolen rakennuksen vastarannalla. Sen lähistöllä oli tie, jossa rautaisten vaunujen letka ilman vetojuhtia kulki tasaisena virtana kahteen suuntaan.

“Enrique, tule katsomaan!”

Hevonen otti pari horjuvaa askelta ja seisahtui kuin naulittuna isäntänsä viereen. Molemmat tuijottivat hetken rakennusta, sitten eriskummallisia, hevosettomia kulkuvälineitä ja lopuksi toisiaan.

*

Tuona samaisena aamuna taivaallisen työhuoneen oveen koputettiin kolme kertaa. Kirjoituspöytänsä takana istuva Maestro selaili hajamielisesti papereita.

“Sisään!”

Sihteeri astui huoneeseen.

“On tapahtunut kauhea erehdys. Sinkosimme väärän henkilön ja vieläpä vahingossa 2000-luvun Helsinkiin.”

“Minne?”

“Helsinkiin. Vanhan mantereen pohjoiseen provinssiin.”

Maestro yritti sijoittaa paikkaa kartalle, muttei saanut mielessään syntymään minkäänlaista kuvaa.

“En nyt saa päähäni koko paikkaa.”

“Sinne ei tosiaan koskaan ole ollut tunkua. Jakeluosaston pojat nimittävät sitä paholaisen takapihaksi, vaikka onhan sieltä toisinaan positiivistakin kerrottavaa.”

”Ah, se nurkkaus! Ikuisen roudan Eldorado. Eikös puutarhuri lanseerannut sinne muutama vuosisata sitten uuden vaivaiskoivulajikkeen?”

“Juuri niin!” sihteeri huudahti helpottuneena siitä, että Maestro viimein osasi sijoittaa tuon uusimman tragedian tapahtumapaikan maailmankartalle.

“Mutta sehän on todellakin kauheaa! Miten ihmeessä tällaista voi tapahtua?”

“Kyse on inhimillisestä erehdyksestä. Monien epäedullisten yhteensattumien summana Don Miquel ja hevosensa Enrique heräsivät tänä aamuna Linnunlaulusta, joka on kylläkin luonnonkaunis paikka kes-

kellä kaupunkia. Ja kaikeksi onneksi vanhan mantereen kesä on vasta alkamassa. Se varmasti omalta osaltaan tasaa muuten niin jyrkkää pudotusta, jos sallitte tässä kohtaa konkreettisen ilmauksen."

"No, mitäs nyt tehdään?"

"Juuri sitä tulin kysymään teiltä."

"Voisiko heidät palauttaa omaan aikaansa?"

"Valitettavasti myös aikakoneen moottori sanoi samassa rytäkässä sopimuksen irti. Korjaukseen menee varovastikin arvioiden muutamia vuosia."

Maestro mietti hetken ja totesi: "Siinä tapauksessa vaihtoehdoksi jää kotouttaminen."

"Suuressa viisaudessanne varmasti ymmärrätte tehtävän vaikeusasteen."

"Jos teillä on parempi ehdotus, tuokaa se toki julki."

"Tietenkin. Olen todella pahoillani. Teemme voitavamme."

Sihteeri kumarsi ja poistui huoneesta. Sulkiessaan paksulla nahalla vuoratun puuoven, hän kuuli Maestron huokaavan raskaasti työpöytänsä takana.

*

Don Miquelin kohdalla loputon ihmeiden aika oli vasta alkamassa. Aurinko värjäsi toukokuun maiseman kullankeltaisella, johon sekoittui puiden ja pensaiden tuoreenvihreää. Villa Varpuseksi nimetyn huvilan pihaa reunustavalla tiellä kaksipyöräinen rautakapistus, jonka päällä ratsasti haarniskaton ritari, kiihdytti huimaa vauhtia alamäkeen. Pian kulman takaa ilmestyi puuskuttava hahmo, jonka eriskummallisten vaatekappaleiden kangas kahisi hypähtelevien askelten tahdissa. Don

Miquel ja Enrique tarkkailivat ohikulkevia muukalaisia tuoreiden lehtien peittämän pensasrykelmän takaa. Enrique, jonka nälkä oli yllättänyt, rouskutti lehtiä ja ruohoa, jota kasvoi runsain mitoin pihapiirissä.

Tien toisella puolen sijaitsevan rautasillan suunnasta kuului vihellys. Don Miquel ajatteli ristiretkeläisten ilmoittavan saapumisestaan, muttei nähnyt sillan suunnalta lähestyvän ristinsielua. Hän jätti Enriquen nauttimaan aamiaista ja lähti kömpelösti askeltamaan kohti edessään kohoavaa siltaa, jonka alapuolella hän oletti sijaitsevan vallihaudan. Kumma kyllä, linnaa ei näkynyt mailla eikä halmeilla. Päästyään sillan kupeeseen, hän jäi tuijottamaan rotkoa, jossa metallisten tankojen ja niiden yläpuolella roikkuvien mustien lankojen suma levittäytyi niin kauas kuin silmä jaksoi kantaa. Kauempaa lähestyi vinhaa vauhtia metallinen vaunuyhdistelmä, joka kulki näkymättömän hevosen vetämänä ja vihelsi ohikiitäessään korviavihlovasti. Teräskaviot polkivat maaperää, joka ei päästellyt pölypilven poikastakaan. Ritari oli ymmällään. Hän palasi Villa Varpusen pihamaalle ja suunnisti suoraan talon ovelle. Sen avasi pitkään hameeseen sonnustautunut nainen, jonka silmät levisivät hämmästyksestä.

”Buenos días, señora”, ritari toivotti.

”Antti, tule heti ovelle!”

Pian naisen rinnalle ilmestyi mies, joka yllätyksestä toivuttuaan toivotti vieraan tervetulleeksi 2000-luvulle. Don Miquelistä miehen espanja kuulosti kovin eksoottiselta, mutta ainakin hän ymmärsi sitä toisin kuin kieltä, jota talon isäntä ja emäntä käyttivät keskinäisessä puheessaan. Mies tiedusteli, oliko Don Miquel tulossa Seurasaaren turnajaisista vai kenties yksityisistä naamiaisista.

”En kummastakaan”, ritari vakuutti. Suoraan sanoen asianlaita oli hieman arvoituksellinen hänelle itselleenkin, eikä hän oikeastaan tiennyt, mistä oli tulossa, eikä varsinkaan, minne oli menossa. Mies, joka piti haarniskaan sonnustautunutta hahmoa teekkaripilana, nauroi pilke silmäkulmassa.

Miten voi opetella puhumaan mykkäkoulussa ja lausumaan sanan niin kuin se kirjoitetaan menettämättä prinssiä ja puolta valtakuntaa?

Miten voi ilmaista maksamatta kohtuutonta hintaa?

Voi, sillä sana on vapaa.
Ja jos kysymysmerkin uskaltaa suoristaa
ja huutaa huopatossutehtaassa,
saa kaksi prinssiä ja valtakunnan tuplana.

Turpa-akrobatian kruunaamaton valtiatar on jälleen avannut sanaisen arkkunsa. Tälläkin kertaa osansa saavat kaikki, jotka sen ansaitsevat kuukaudessa bruttona.

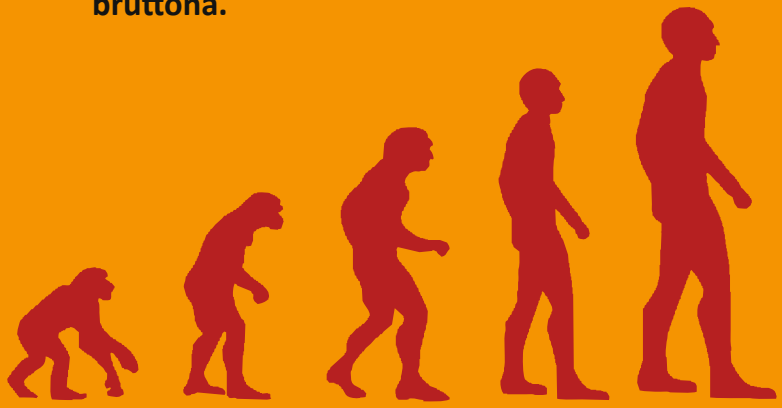

9 789528 089636

BoD™ BOOKS on DEMAND

ISBN: 978-952-80-8963-6 www.bod.fi